

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

12 iunie 2008*

În cauza C-458/06,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Regeringsrätten (Suedia), prin decizia din 9 noiembrie 2006, primită de Curte la 16 noiembrie 2006, în procedura

Skatteverket

împotriva

Gourmet Classic Ltd,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), domnii E. Juhász, J. Malenovský și T. von Danwitz, judecători,

* Limba de procedură: suedeza.

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul belgian, de doamna A. Hubert, în calitate de agent;

— pentru guvernul portughez, de domnii L. I. Fernandes și Â. Seiça Neves, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii W. Mölls și K. Simonsson, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 aprilie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 20 prima liniuță din Directiva 92/83/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice (JO L 316, p. 21, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 152).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni introduse de Skatteverket (administrația fiscală suedeză) la Regeringsrätten în vederea obținerii confirmării unui aviz prealabil al Skatterättsnämnden (Comisia de drept fiscal) referitor la regimul fiscal al alcoolului care intră în compoziția vinului de bucătărie.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

- 3 Articolul 20 din Directiva 92/83 prevede:

I - 4220

„În sensul prezentei directive, termenul «alcool etilic» se referă la:

- toate produsele cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 % vol. și sub codurile NC 2207 și NC 2208, chiar dacă aceste produse sunt conținute în alt produs sub alt capitol din NC;

[...]

4 Articolul 27 alineatul (1) litera (f) din directiva menționată prevede:

„Statele membre scutesc de accize [a se citi «accize armonizate»] produsele care intră sub incidența prezentei directive după îndeplinirea condițiilor stabilite de acestea în scopul asigurării aplicării corecte [a se citi «aplicării corecte și directe»] a respectivelor scutiri și al prevenirii oricărei evaziuni, evitări sau abuz:

[...]

- (f) atunci când sunt folosite direct sau drept componente ale produselor semifabricate în vederea realizării de produse alimentare [a se citi «de produse alimentare, cu sau fără umplutură»], cu condiția ca în fiecare caz conținutul de alcool să nu depășească 8,5 litri de alcool pur pe 100 kg la producția de ciocolată și 5 litri de alcool pur pe 100 kg la producția de alte produse.”

Reglementarea națională

- 5 În Suedia, taxarea alcoolului și a diferitelor tipuri de băuturi alcoolice este reglementată prin Legea (1994:1564) privind accizele la alcool [lagen (1994:1564) om alkohol-skatt (SFS 1994, nr. 1564), denumită în continuare „LAS”].
- 6 În temeiul articolului 1 primul paragraf din această lege, accizele la alcool sunt datorate pentru bere, vin și alte băuturi fermentate, pentru produsele intermediare, precum și pentru alcoolul etilic, produse pe teritoriul național, aduse sau primite dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene sau importate dintr-un stat terț.
- 7 Articolul 6 din LAS prevede că accizele la alcoolul etilic sunt datorate pentru produsele menționate la codurile NC 2207 și NC 2208 cu o tărie alcoolică pe volum de peste 1,2 %, chiar dacă aceste produse fac parte dintr-un alt produs care este reglementat de un alt capitol din Nomenclatura combinată.
- 8 Potrivit articolului 7 primul paragraf punctul 5 din LAS, nu se datorează accize pentru produsele folosite direct sau drept componente ale produselor semifabricate în vederea realizării de produse alimentare, cu sau fără umplutură, cu condiția ca în fiecare caz conținutul de alcool să nu depășească 8,5 litri de alcool pur pe 100 kg la producția de ciocolată și 5 litri de alcool pur pe 100 kg la producția de alte produse.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

- 9 Urmărind să comercializeze vin de bucătărie în Suedia și dorind să cunoască regimul fiscal la care acesta ar fi supus, societatea Gourmet Classic Ltd (denumită în continuare „Gourmet”) a solicitat din partea Skatterättsnämnden un aviz prealabil.
- 10 În susținerea cererii sale, Gourmet a invocat faptul că vinul de bucătărie beneficiază de scutirea prevăzută la articolul 27 alineatul (1) litera (f) din Directiva 92/83 și la articolul 7 primul paragraf punctul 5 din LAS.
- 11 În cadrul aceleiași proceduri, Skatteverket a susținut că vinul de bucătărie este supus accizelor, însă poate beneficia de scutirea prevăzută la articolul 7 primul paragraf punctul 5 din LAS.
- 12 În avizul său prealabil, Skatterättsnämnden a ajuns la concluzia că, deși vinul de bucătărie este în principiu supus accizelor, în calitate de produs alimentar, acesta este scutit de accize în temeiul articolului 27 alineatul (1) litera (f) din Directiva 92/83.
- 13 Totuși, președintele Skatterättsnämnden a prezentat o opinie separată potrivit căreia vinul de bucătărie nu intră în domeniul de aplicare al LAS.
- 14 Skatteverket a formulat apel în fața instanței de trimitere, solicitând confirmarea avizului prealabil al Skatterättsnämnden.

- 15 Sub acest aspect, această instanță arată că procedura din acțiunea principală se caracterizează prin faptul că, pentru a se pronunța o hotărâre cu valoare de principiu în materie fiscală, Skatteverket poate formula un apel referitor la un aviz prealabil al Skatterättsnämnden, inclusiv pentru a solicita confirmarea acestuia, chiar și în lipsa unei contestări a acestui aviz de către părțile interesate.
- 16 În acțiunea principală, instanța menționată consideră că, pentru a se pronunța în legătură cu cererea formulată de Skatteverket, este necesar să se stabilească dacă vinul de bucătărie conține alcool etilic în sensul articolului 20 prima liniuță din Directiva 92/83.
- 17 În aceste condiții, Regeringsrätten a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Alcoolul care intră în compoziția vinului de bucătărie trebuie încadrat în categoria alcoolului etilic prevăzută la articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83 [...]?”

Cu privire la competența Curții

- 18 Având în vedere contextul în care Regeringsrätten a adresat întrebarea preliminară, este necesar să amintim și să clarificăm câteva principii privind competența Curții conferită prin articolul 234 CE.
- 19 În temeiul articolului 234 al doilea și al treilea paragraf CE, în cazul în care, în fața unei instanțe dintr-un stat membru, se invocă o chestiune legată de interpretarea Tratatului CE sau a unor acte derivate adoptate de instituțiile Comunității Europene,

această instanță poate sau, dacă este vorba de o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, este obligată, în cazul în care apreciază că este necesară o decizie asupra acestui aspect pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții de Justiție să se pronunțe cu privire la această chestiune (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 1990, *Gmurzynska-Bscher*, C-231/89, Rec., p. I-4003, punctul 17, și Hotărârea din 9 februarie 1995, *Leclerc-Siplec*, C-412/93, Rec., p. I-179, punctul 9).

20 Articolul 234 CE urmărește să prevină apariția unor divergențe în interpretarea dreptului comunitar pe care instanțele naționale trebuie să îl aplice și are ca scop să asigure că, în toate condițiile, dreptul comunitar are același efect în toate statele membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 ianuarie 1974, *Rheinmühlen-Düsseldorf*, 166/73, Rec., p. 33, punctul 2).

21 Potrivit unei jurisprudențe constante, procedura prevăzută la articolul 234 CE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale (Hotărârea din 18 octombrie 1990, *Dzodzi*, C-297/88 și C-197/89, Rec., p. I-3763, punctul 33, Hotărârea din 12 martie 1998, *Djabali*, C-314/96, Rec., p. I-1149, punctul 17, și Hotărârea din 5 februarie 2004, *Schneider*, C-380/01, Rec., p. I-1389, punctul 20).

22 În cadrul acestei cooperări, instanța națională, care este singura ce cunoaște în mod direct situația de fapt din acțiunea principală și care trebuie să își asume responsabilitatea pentru hotărârea ce urmează a fi pronunțată, este competentă să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 1992, *Meilicke*, C-83/91, Rec., p. I-4871, punctul 23, Hotărârea *Leclerc-Siplec*, citată anterior, punctul 10, precum și Hotărârea din 18 martie 2004, *Siemens și ARGE Telekom*, C-314/01, Rec., p. I-2549, punctul 34).

23 În special, obligația de a sesiza prevăzută la articolul 234 al treilea paragraf CE se înscrie în cadrul cooperării, instituită în vederea asigurării unei aplicări corecte și uniforme a dreptului comunitar în toate statele membre, între instanțele naționale, în calitatea lor de instanțe însărcinate cu aplicarea dreptului comunitar, și Curtea de Justiție. Această obligație are drept scop în special evitarea formării, în orice stat membru, a unei jurisprudențe naționale care să nu corespundă normelor de drept

comunitar (a se vedea Hotărârea din 4 noiembrie 1997, Parfums Christian Dior, C-337/95, Rec., p. I-6013, punctul 25, Hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valente, C-393/98, Rec., p. I-1327, punctul 17, Hotărârea din 4 iunie 2002, Lyckeskog, C-99/00, Rec., p. I-4839, punctul 14, precum și Hotărârea din 15 septembrie 2005, Intermodal Transports, C-495/03, Rec., p. I-8151, punctele 29 și 38).

24 În consecință, dacă întrebările adresate de către instanțele naționale au ca obiect interpretarea unei prevederi din dreptul comunitar, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârile Meilicke, citată anterior, punctul 24, Leclerc-Siplec, citată anterior, punctul 11, precum și Hotărârea din 18 noiembrie 1999, X și Y, C-200/98, Rec., p. I-8261, punctul 19).

25 Cu toate acestea, Curtea a hotărât că, în circumstanțe excepționale, este îndreptățită să analizeze condițiile în care este sesizată de către instanța națională, în scopul de a-și verifica propria competență. Astfel, Curtea refuză să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională atunci când este evident că interpretarea dreptului comunitar solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor care îi sunt adresate (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 1981, Foglia, 244/80, Rec., p. 3045, punctul 21, Hotărârea din 13 martie 2001, PreussenElektra, C-379/98, Rec., p. I-2099, punctul 39, Hotărârea din 22 ianuarie 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, Rec., p. I-607, punctul 19, și Hotărârea Schneider, citată anterior, punctul 22).

26 Într-adevăr, dacă spiritul de colaborare care trebuie să guverneze exercitarea funcțiilor conferite prin articolul 234 CE instanței naționale și, respectiv, instanței comunitare impune Curții obligația de a respecta atribuțiile pe care le are instanța națională, acesta presupune în același timp ca instanța națională, folosind posibilitățile oferite prin acest articol, să respecte funcția proprie a Curții în acest domeniu, care este aceea de a contribui la administrarea justiției în statele membre, și nu de a formula opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice (a se vedea Hotărârea Foglia, punctele 18 și 20, precum și Hotărârea Meilicke, punctul 25).

- 27 În ceea ce privește procedura din acțiunea principală, Curtea a stabilit anterior că, în cazul unui apel, procedura desfășurată în fața Regeringsrätten are ca obiect să controleze legalitatea unui aviz care, din momentul în care devine definitiv, este obligatoriu pentru administrația fiscală și reprezintă temeiul taxării dacă și în măsura în care persoana care a solicitat acest aviz continuă acțiunea avută în vedere în cererea sa și că, în aceste condiții, trebuie să se considere că Regeringsrätten exercită o funcție de natură jurisdicțională (Hotărârea X și Y, citată anterior, punctul 17).
- 28 Împrejurarea că Skatteverket a confirmat avizul prealabil al Skatterättsnämnden nu are relevanță în legătură cu caracterul jurisdicțional al procedurii din acțiunea principală.
- 29 În plus, în acțiunea principală, instanța de trimitere adresează Curții o întrebare legată de interpretarea unei dispoziții de drept comunitar, și anume articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83, și consideră că este necesară o hotărâre preliminară privind acest aspect în vederea controlului legalității avizului prealabil al Skatterättsnämnden. În consecință, Curtea nu este chemată să formuleze o opinie consultativă asupra unei chestiuni ipotetice.
- 30 Din decizia de trimitere rezultă că Regeringsrätten dispune în această privință de o competență de fond, indiferent de concluziile prezentate de părți.
- 31 Pe de altă parte, hotărârile Regeringsrätten nefiind supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată, în temeiul articolului 234 al treilea paragraf CE, să sesizeze Curtea.
- 32 În consecință, astfel cum s-a menționat anterior la punctul 23 din prezenta hotărâre, într-o procedură precum cea din acțiunea principală, numai sesizând Curtea cu o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare poate fi atins obiectivul urmărit prin această dispoziție, și anume o aplicare corectă și uniformă a dreptului comunitar

în toate statele membre, precum și evitarea formării, în statul membru în cauză, a unei jurisprudențe naționale care să nu corespundă normelor de drept comunitar.

33 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, Curtea este competentă să răspundă la întrebarea adresată de Regeringsrätten.

Cu privire la întrebarea preliminară

34 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă alcoolul care intră în compoziția vinului de bucătărie trebuie încadrat în categoria alcoolului etilic prevăzută la articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83.

35 În această privință, astfel cum arată instanța de trimitere, deși vinul de bucătărie este, în sine, un preparat alimentar prevăzut în capitolul 21 din Nomenclatura combinată, anexă la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3), nu este mai puțin adevărat că acest preparat alimentar conține alcool etilic, substanță prevăzută la pozițiile 2207 și 2208 din această nomenclatură.

36 În consecință, dacă alcoolul etilic conținut în vinul de bucătărie are o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 %, acest alcool intră în domeniul de aplicare al articolului 20 prima liniuță din Directiva 92/83.

37 Împrejurarea că vinul de bucătărie este, în sine, considerat drept un preparat alimentar nu are incidență asupra acestei aprecieri.

- 38 Într-adevăr, articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83 se aplică chiar și în cazul în care produsele care intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții fac parte dintr-un produs reglementat de un alt capitol din Nomenclatura combinată.
- 39 În consecință, dacă alcoolul care intră în compoziția vinului de bucătărie are o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 %, acesta constituie alcool etilic în sensul articolului 20 prima liniuță din Directiva 92/83, care este, sub rezerva scutirii prevăzute la articolul 27 alineatul (1) litera (f) din această directivă, supus accizelor armonizate.
- 40 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că, dacă alcoolul care intră în compoziția vinului de bucătărie are o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 %, acesta trebuie încadrat în categoria alcoolului etilic prevăzută la articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 41 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Dacă alcoolul care intră în compoziția vinului de bucătărie are o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 %, acesta trebuie încadrat în categoria alcoolului

etică prevăzută la articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice.

Semnături